

Leírható

Megnézem, tojtak-e a tyúkok,
ha nem, összetörök egy tojást,
merő gátlástalanságból,
a kezdet mindig a befejezés
felől néz mindent,
ott vigyáz rád, a hátad mögött,
javadra csak tétlenül lehet,
szárnysuhogásodat elviselve
mindenről tehet, ami veled történik,
párosan veszi a lépcsőket,
amíg a földbe
gyökerezik a lábad,
eláll a lélegzeted,
de mégsem tud utolérni.

Elbocsátó

Nyakába akasztva
magára hagyott
képe,
amire olyan büszke,
mint a falra, ahol
a fotó előzőleg
lógott, érezve,
a virágok locsolásakor
mindig jutott víz a
a kerti törpére is,
hogy nagyobbra nőjön,
s elérje a képmutató eget,
amire ő csupán köveket
záporozott.

Önéletrajz

(Jónás Tamásnak)

A hóemberek megszületnek,
úgy jönnek a világra,
mint ez a vers,
miért is hinnének a Teremtőben, ha
egyszer fehéren látják a dolgokat,
egyikük felavatja a másikat,
s a gyönyörűségtől elolvadnak,
valami titkos terv szerint
megszállottan és
kiszabadulva.

Az egyedüllét

A fény üregében árad,
gyorsabban a fénysebességnél.

Erőlködés nélkül

Szenteste van.
Amíg mi a halat
szálkázzuk,
tömjük magunkba
a majonézes
krumplisalátát,
az öcsém,
a világ elől elbújva,
odaadóan
és feltűnés nélkül
leimádkozza
a szaloncukrokat
a karácsonyfáról.

Árnygyökér

Számíthatok a halott apámra,
ma nyolcszáznyolcvan napja,
hogy meghalt, de eddig mindennap
volt eróm kimenni a sírjához.

Az ép emberi észszel még
felfogható másodpercmutató
sebessége
visszarepít az időben.

Fragmentum

A tanár szerette volna
lemérni, diákjai
mennyi idő alatt
futják le a száz métert.

Egészen a foglalkozás végéig
kereste, hová
tette le a
stopperórát.

Közben a
karórája ott
éktelenkedett a
csuklóján.

Akárcsak az
Isten,
a leplombált
mennyországban.

Csak

most esett le,
fejemben egy
hatalmas
felhőkarcoló épül.

A legfelső emeletet
kibérel
magának
az Isten.